

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 183/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. J., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co/2/2012-235 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. J. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. K. J. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/2/2012-235 z 29. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z napadnutého uznesenia krajského súdu predloženého sťažovateľkou na základe vyžiadania prípisom ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej v konaní pred všeobecnými súdmi začatom na základe žaloby L. (ďalej len „žalobca“) o vypratanie nehnuteľnosti a o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 420/2008-212 z 27. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola žaloba zamietnutá. Žalobca sa proti rozsudku v zákonom ustanovenej lehote odvolal.

Krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci. Podľa napadnutého uznesenia krajského súdu je rozsudok okresného súdu *„nepreskúmateľný, nakoľko odôvodnenie obsahuje v podstate len prepisy svedeckých výpovedí, bez náležitého vyhodnotenia vykonaných dôkazov a bez bližších úvah, z ktorých by boli zrejmé postupy súdu pri ustálení logickej nadväznosti medzi vykonávanými dôkazmi a z nich vyabstrahovanými skutočnosťami, ktoré súd pokladal za preukázané“*.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a rozhodol, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jej základné práva *„zakotvené v článku 46 a článku 48 ods. 2“* ústavy a aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie podľa vlastnej úvahy.

Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila iba tým, že krajský súd v napadnutom rozsudku *„pochybil, a to tým, že vo vzťahu k vyprataniu nehnuteľnosti mal rozsudok Okresného súdu Bratislava IV potvrdiť a vo vzťahu k návrhu na vydanie bezdôvodného*

dokazovania mal rozsudok zrušiť a vrátiť na doplnenie dokazovania a to o skutočnosti, ktoré uviedol na strane 7 rozsudku zo dňa 29. 02. 1012“.

Ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci medzičasom rozhodol rozsudkom zo 16. októbra 2012, ktorým žalobu opätovne zamietol. Spis bol 19. februára 2013 postúpený krajskému súdu z dôvodu odvolania podaného žalobcom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) je „výsledkové“, to znamená, musí mu

zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 195/2010).

Aj keď je napadnuté uznesenie krajského súdu z formálneho hľadiska právoplatným rozhodnutím, nejde však o rozhodnutie, ktorým by konanie skončilo, ale rozhodnutie, ktorým bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Konanie o návrhu na vypratanie nehnuteľnosti a o vydanie bezdôvodného obohatenia voči sťažovateľke ako žalovanej sa tak napadnutým rozhodnutím ešte meritórne neskončilo. Sťažovateľka tak bude mať naďalej možnosť uplatniť si svoje práva v súdnom konaní medzi ňou a žalobcom, ktoré ďalej prebieha.

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však zároveň je, že v konkrétnom prípade musí ísť

o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). V danom prípade ústavný súd nezistil, že by boli podmienky uvedených výnimiek splnené. Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že sťažovateľka okrem vyjadrenia všeobecného nesúhlasu s výrokom uznesenia krajského súdu č. k. 14 Co/2/2012-235 z 29. februára 2012 neuviedla žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, teda dôvody, ktoré by naznačovali možnosť porušenia jej označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu.

Ústavný súd preto vzhľadom na princíp subsidiarity svojej právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy aj na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax sťažnosť sťažovateľky proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia, čoho sa taktiež domáhala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013